

sværforanstaltningerne, i de senere Aar, er Fædrelandets Interesser. Personlige Interesser arbejde vi ikke for. Maaſte gøre andre det; jeg kan sige for mit Bedkommende, at jeg ikke gør det. Jeg har ikke den mindste personlige Interesse deri. Og for sig er der for mig naturligvis ikke nogen stor Forskel, om dette Forslag standſes ved en motiveret Dagsorden eller gaar til Udvalg. Ser jeg hen paa Resultatet af Udvalgets Forhandlinger det foregaaende Aar, da ved jeg godt, som det ærede Medlem fra Helsingør antydede, at de ere lig Kul. Derfor er det forsaavidt mig det samme. Jeg kunde dog bedre forstaa noget, som det ærede Medlem fra Moen (Boſſen) antydede, at man i Udvalg, hvis man fandt disse Udgifter til Militærvæsenet for store, tog Sagen op og behandlede den og udførte den til et saadant Forslag, som kunde være Flertallets, Oppositionens, dette Ting's Forslag om, hvad man nu vilde ofre paa Militærvæsenet. Men ganske i Almindelighed at sige: Vi vilde ikke give flere Penge hverken til passende Fæstningsartilleri eller til Ingeniørkorpsets Udvidelse, det er der ingen Mening i. Skulde endelig de militære Udgifter nedsettes eller vedblive at være paa det Standpunkt, hvor de nu ere, saa maa Fordelingen af Militæruddgifter foregaa paa rationel Maade, saaledes at Hæren, selv om den i og for sig er mindre, er forsynet med, hvad der er nødvendigt for, at den skal kunne udføre sine Opgaver. Man kan ikke saaledes uden videre spare en Arm bort og sige: Vi have ikke Naad til mere. Hvis man derimod sendte Sagen til Udvalg, og saa Resultatet blev, som jeg antydede, det kunde jeg som sagt forstaa. Jeg maa give Ret i den Udtalelse, som kom fra det ærede Medlem fra Kerteminde (N. Andersen), at naar man overhovedet vil ud af de nuværende Forhold og vil arbejde paa at komme til en Forstaaelse med det andet Ting, saa tror jeg heller ikke, at dette er Metoden. Hertil skal jeg indskrænke mig.

Svar: Jeg forstaa ikke, hvorfor den ærede Krigsminister vedblivende vilde påstaa, at dette Forslag ikke staa i den allernøieste Forbindelse med Kjøbenhavns Befæstning. Naar den ærede Krigsminister vil gennemlæse sine egne Motiver til sit Forslag i 1884—85, vil han deri finde Ord til andet det af mig tidligere nævnte, at det Forslag, der her behandles, er et ligefremt Supplement til de af den ærede Minister foreslaaede ekstraordinære Foranstaltninger, og for saa vidt det angaar Fæstningsartilleriet, eller for saa vidt det angaar Ingeniørkorpset, er det

i disse Motiver fremhævet, at det netop staa i Forhold til Kjøbenhavns Befæstning; derom tror jeg ikke, at nogen virkelig kan være i Tvivl. Den ærede Krigsminister gav mig en Underretning om dansk Udenrigspolitik, som jeg har lagt meget Mærke til. Den Udtalelse, som den ærede Minister fremkom med i Dag, vilde være meget beroligende, hvis man ubetinget kunde stole paa den, hvis man ubetinget kunde stole paa, at den ærede Krigsminister havde set rigtig. Det er ganske vist, at vi, som beskæftige os med Uviser, af og til se helt andre Udtalelser i de Rilder, som staa til vor Raadighed, og særlig i dem, som vi alene kunne rette os efter. Dersom den ærede Krigsminister har andre Rilder, vilde det være meget nyttigt, tror jeg, om han eller den ærede Konseilspræsident eller nogen paa Ministeriets Begne vilde betro os disse Rilder. Vi have dog en ikke ringe Interesse i at vide, hvorledes Forholdene i Virkeligheden ere. Men for Resten skal jeg påstøtte, at den ærede Krigsminister efterhaanden har slaaet ind paa en noget anden Forhandlingsmaade med Hensyn til disse Spørgsmaal end den, han tidligere benyttede. Jeg mindes meget tydeligt, at den ærede Krigsminister ved tidligere Lejligheder, naar han forvarede sin Fæstning, samtidigt gjorde en meget ivrig Brug af den tyſke Generalstabs Betænkning. Jeg tror nu ikke, at det var for at minde om de Venner, som den ærede Krigsminister tænkte paa, men om de Jønder, han havde for Øje, naar han byggede sin Fæstning, og det er ogsaa i meget vidt Omfang i det tyſke Publikum blevet forstaaet saaledes. Derimod er det ganske vist, at jeg af og til i tyſke Regeringsblade, navnlig da Fyrst Bismarck stod for Ledelsen, har set Udtalelser, som gik i Retning af, hvad den ærede Minister i Dag har nævnt. Udtalelser, som kortelig kunne samles i Udtrykket: Kjøbenhavns Fæstning ser man paa med megen No; Tyskland er ikke bange for Kjøbenhavns Fæstning. Jeg tror, det er saadanne Udtalelser, den ærede Krigsminister tænker paa. Den ærede Krigsminister gjorde mig den Fornøjelse at sige, at jeg ikke forstod mig i mindste Maade paa Kjøbenhavns Befæstning eller andre militære Fæstningsforhold. Han kunde have sparet sig denne Udtalelse. Jeg har aldrig for mig hævdet nogen saadan Indsigt, det være langt fra mig! Det Standpunkt, jeg har gjort gældende, har altid været det finansielle Standpunkt, de tekniske militære Spørgsmaal har jeg aldrig blandet mig i, heller ikke i Dag. Saa den ærede Minister har ingen Anledning haft i, hvad jeg sagde, til denne Høflighed. For saa vidt den ærede